

Verpleegkundige in de ggz

Van FACT tot leefstijlbegeleiding

Hoogleraar en Zorgheld **Bas Bloem**: innovaties voor de Parkinsonpatiënt | Ieder team kan het leren: **teamleren** | Een nieuwe definitie van gezondheid: **salutogenese en ICF**

De verpleegkundige in de geestelijke gezondheidszorg

Diana Polhuis & Ton Vermeij (red.)

ThiemeMeulenhoff 2012

418 pag. ISBN 9789006952575

€ 71,10

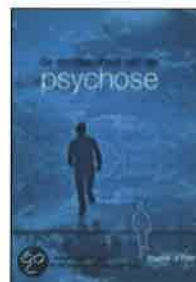
Hoe voorkom je ADHD?

Laura Batstra

Uitgeverij Nieuwezijds 2012

176 pag. ISBN 9789057123443

€ 16,95

De eenzaamheid van de psychose

Margreet de Pater

Uitgeverij SWP Amsterdam 2012

286 pag. ISBN 9789088501128

€ 29,95

Momenteel is er veel dynamiek in de ggz. Toenemende invloed van cliënten op het zorgproces, de aanstaande introductie van de nieuwe DSM en voortschrijdende deinstitutionalisering. Daarnaast de ontwikkeling van ggz-beoepscompetenties van de verpleegkundige in relatie tot het outreachend werken. En dan is er nog het nieuwe beroepsprofiel met haar op de Can-Meds gebaseerde ordening. Eigenlijk komt een op zich uitstekend boek als dit te vroeg. Maar goed, het boek biedt studenten een prima introductie op het veld. Het beschrijft de organisatie en de structuur van de ggz en de historie erachter. Daarnaast actuele hoofdstukken over de relevante cliëntcategorieën (uitgaand van de DSM-criteria) met daarbij de belangrijkste gezondheids- en bestaansproblemen van de patiënt. Toch kijk ik stiekem uit naar een leerboek dat het traditioneel volgen van de descriptieve indelingen (zoals de DSM) achter zich durft te laten. Dat in plaats daarvan klachten van mensen centraal zet en vanuit meer sociologische en fenomenologische optieken het psychiatrisch bedrijf beschouwt. ■

ADHD staat in het brandpunt van de belangstelling en roept recent meer en meer controverses op. Dat blijkt ook uit de uitdagende titel van het informatieve werk van psycholoog Batstra die stelt dat je ADHD voorkomt door de diagnose niet te stellen. Kern van het debat is de vraag of ADHD een modediagnose is die te ijverig wordt gediagnosticeerd en ook wordt overbehandeld dankzij de behoorlijk assertieve promotie van medicijnen door de farmaceuten. Dat laatste is problematisch omdat we niet goed weten wat de effecten van deze middelen op lange termijn op het zenuwstelsel zijn. Bovendien verbeteren volgens de auteur weliswaar op korte termijn de hyperactiviteit en impulsiviteit, maar medicatie draagt niets bij aan verbeterd sociaal en schoolfunctioneren. Inmiddels wordt de diagnose steeds vaker gesteld en waren er in 2011 al meer dan 1 miljoen recepten voor middelen als Ritalin en Concerta voorgeschreven. In haar kritische, prikkelende betoog laat Batstra een tegengeluid horen. Een pleidooi voor een andere benadering die inzet op het verbeteren van het functioneren in plaats van op de medicamenteuze aanpak. Zo hoopt ze te voorkomen dat veel jonge mensen ten onrechte worden opgescheept met een psychiatrisch etiket. ■

Een psychose doormaken is voor de meeste mensen en hun naasten een zeer indringende ervaring die hun leven drastisch overhoop haalt. Op grond van haar ervaringen als hulpverlener ging de auteur op zoek naar de aard van de psychose en, omdat de medisch biologische invalshoek niet langer aansloot bij haar praktijkervaringen, naar alternatieve manieren van behandeling en zorg. Dit boek is het verslag van die zoektocht: uitdagend, soms ook wat onoverzichtelijk gestructureerd. Het perspectief is breder dan dat waarin de psychose wordt opgevat als een hersenaandoening. Vroegkindelijke ontwikkelingspatronen, (intergenerationele) traumatisering en de mate van inbedding in de sociale context spelen mee bij het ontstaan van dit aangrijpende fenomeen. In het door De Pater ontwikkelde model staat een hechte samenwerking tussen cliënt, familie en hulpverlener centraal. Het draait daarbij ook om gewoon menselijk contact zonder dat de cliënt het gevoel krijgt dat de ander hem per se wil genezen. En dat zijn in de ggz eigenlijk nog nauwelijks gerealiseerde waarden. ■